

KARIN SLAUGHTER

A PROTO
JSME LHALI

**A PROTO
JSME LHALI**

KARIN SLAUGHTER

A PROTO JSME LHALI

PŘEKLAD

KRISTÝNA KUČEROVÁ

Český název: A proto jsme lhali
Název anglického originálu: This Is Why We Lied
Autorka: Karin Slaughter
Překlad: Kristýna Kučerová
První vydání: HarperCollins *Publishers*, 2024
Grafika obálky: Emotion Media Pamela Magierowska-Kobus
Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Bohdana Hythová
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2024 by Karin Slaughter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.

Karin Slaughter asserts the moral right to be identified as the author of this work.
Karin Slaughter si osobuje morální právo být označena za autorku tohoto díla.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: © Claire Ward/HarperCollinsPublishers Ltd
Fotografie na obálce: © Ute Klaphake / Trevillion Images (figures's reflections) and © Jarno Saren/Arcangel Images (water ripples)
Fotografie autorky: © Alison Rosa
Map: © Karin Slaughter 2024 (Czech version: Ivana Čejková)
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa, Poland
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

Sazba: Studio EDITIO

ISBN: 978-83-8342-749-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-750-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-751-5 (PDF)

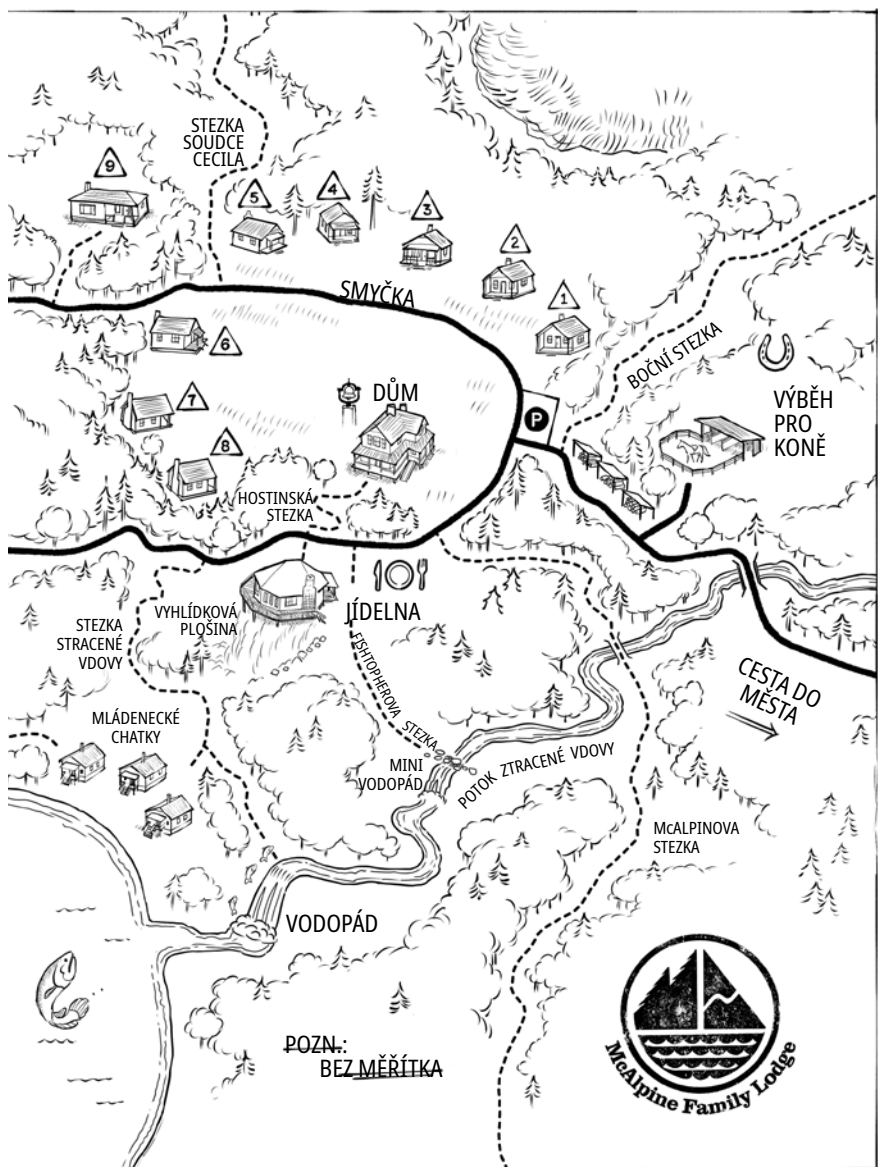
Davidovi, za nekonečnou laskavost a trpělivost.

MCALPINŮV HORSKÝ KEMP

KNIHA HOSTŮ

[1] Sydney a Max	[6] prázdná
[2] Chuck	[7] Monica a Frank
[3] Drew a Keisha	[8] prázdná
[4] prázdná	[9] prázdná
[5] Gordon a Landry	[10] Will a Sara

PROLOG

Will Trent se posadil na břeh jezera, aby si sundal kanady. Číslice na hodinkách zářily do tmy. Do půlnoci zbývala hodina. Kdesi v dálce zaslechl sovu, ve větvích stromů ševelil slaboučký vánek. Měsíc v úplňku tvořil na nočním nebi dokonalý kruh a osvětloval postavu ve vodě. Sára Lintonová plavala k pontonu. Koupala se v chladném modrém světle a rozrážela lehce rozvlněnou vodu. Pak se otočila na znak a usmála se na Willa.

„Jdeš do vody?“

Will nedokázal odpovědět. Věděl, že Sára si už zvykla na jeho časté trapné mlčení, ale tohle bylo jiné. Při pohledu na ni mu prostě došla slova. Hlavou se mu honila jediná otázka, která určitě napadne každého, kdo je spolu potká. Co na něm, sakra, vidí? Je tak chytrá a zábavná a krásná, a on si ani nedokáže ve tmě rozvázat tkaničky.

Konečně se zbavil bot. Sára už plavala zpátky. Dlouhé kaštanové vlasy měla přilepené k hlavě, nahá ramena se zvedala z černé hladiny. Když se předtím svlékala a on poznamenal, že mu nepřipadá jako dobrý nápad skákat v noci do jezera, u kterého nikdy nebyli, a navíc ani nikomu neřekli, kam jdou, jen se tomu smála.

Ale cožpak mohl nesplnit přání ženy, která je nahá a zve ho k sobě?

Will si stáhl ponožky a postavil se, aby si rozeplnul kalhoty. Když se začal svlékat, Sára obdivně zahvízdala.

„Páni,“ řekla. „Trochu pomaleji, prosím.“

Rozesmál se, ale vůbec nevěděl, co si počít s pocitem lehkosti, který se mu rozlil u srdce. Takové štěstí nikdy nezažil. Jistě, občas ho ovládla radost: první polibek, první sex, první sex, který trval víc než tři vteřiny, promoce, první výplata, den, kdy se konečně rozvedl se svou příšernou první manželkou.

Ale tohle bylo jiné.

Will a Sára měli dva dny po svatbě a euforie, kterou prožíval během obřadu, nepolevovala. Právě naopak, sílila s každou další hodinou. Stačilo, aby se na něj Sára usmála anebo vyprskla při jeho hloupém vtípku, a jeho srdce se proměnilo v motýla. Nepřipadalo mu to zrovna mužné, ale o některých svých myšlenkách člověk prostě nemluví, a právě proto dával Will přednost rozpačitému mlčení.

Sára zavýskala, když si Will začal okázale svlékat košili. Nebyl zvyklý chodit nahý, tím spíš venku, a tak se do vody ponořil rychleji, než měl. Připadala mu ledová, ačkoli bylo teplé léto. Naskočila mu husí kůže. Nohy se mu nepříjemně zabořily do bahna. Sára se k němu přitiskla. Ne protestoval.

„Ahoj,“ řekl.

„Ahoj,“ špitla a pohladila ho po vlasech. „Už ses někdy koupal v jezeře?“

„Z vlastní vůle ne,“ přiznal. „Jsi si jistá, že je to tu bezpečné?“

Zamyslela se. „Pokud jde o hady, tak ploskolebec americký vylézá za soumraku. A ploskolebec vodní se tu nejspíš vůbec nevyskytuje, jsme hodně na severu.“

Will ale neměl na mysli hady. Vyrůstal v centru Atlanty, kde se na špinavém betonu válely použité stříkačky. Sára naopak strávila dětství a mládí na maloměstě v jižní Georgii, obklopená přírodou. A zjevně i hady.

„Musím se ti k něčemu přiznat,“ prohlásila. „Řekla jsem Mercy, že jsme jí lhali.“

„To mi došlo,“ opáčil. Hádka, která se dnes večer rozpoutala mezi Mercy a její rodinou, byla hodně zlá. „Zvládá to?“

„Snad jo. Jon vypadá jako hodný kluk.“ Sára zavrtěla bezradně hlavou. „Dospívání je těžké.“

Will se pokusil situaci trochu zlehčit. „A co teprve dospívání v děcáku.“

Přitiskla mu prst na rty, patrně aby dala najevo, že to není vtipné. „Hele.“

Will zvedl hlavu. A pak ji zase sklonil, protože ho přemohl úžas. Ještě nikdy neviděl na obloze skutečné hvězdy. Tedy aspoň ne takové jako teď. Jasně, výrazné tečky na nekonečném černém sametovém nebi bez clony světelného smogu a mlžného oparu. Zhluboka se nadechl. Cítil, jak se mu zpomaluje srdeční tep. Takové ticho. Ozývalo se tu jen cvrkání cikád. A jediným umělým světlem byla blikající lampa na verandě domu.

Musel si přiznat, že se mu tady líbí.

Aby se dostali do McAlpinova horského kempu, museli ujít osm kilometrů skalnatým terénem. Will o tomhle turistickém areálu slychal už jako malý kluk. A snil, že se sem jednou podívá. Kánoe, paddleboardy, horská kola, túry, buřty u táboráku. To, že se sem vydal se Sárrou na svatební cestu, ho udivovalo snad ještě víc než zářivé hvězdy na obloze.

„Někdy stačí jen trochu nadzvednout pokličku a naráz se ven vyvalí spousta smradu,“ poznamenala Sára.

Pochopil, že mluví o Mercy. O její příšerné hádce se synem. O chladné reakci rodičů. O slabošském bratrovi. O kreténovi, který býval jejím manželem. O výstřední tetičce. I hosté v kempu měli své problémy umocněné neomezeným množstvím alkoholu, který se podával ve společné jídelně. Will si uvědomil, že když o tomto místě jako dítě snil, nikdy ho nenapadlo, že tu s ním budou další lidé. A už vůbec ne ten hajzl...

„Já vím, na co myslíš,“ pokračovala Sára. „Právě proto jsme lhali.“

To sice říct nechtěl, ale nebyla daleko od pravdy.

Will byl zvláštní agent GBI – Georgijského úřadu vyšetřování. Sára měla vystudovanou pediatrii a momentálně také pracovala v GBI jako soudní lékařka. Jejich povolání se často stávala záminkou ne zrovna příjemných dlouhých rozhovorů s cizími lidmi. Utajit povahu své práce jim tudíž připadalo jako nejlepší způsob, jak si v klidu užít svatební cestu.

Jenomže člověk zůstane tím, čím je, i když ostatním tvrdí něco jiného. Will a Sára patřili k lidem, jimž na ostatních záleží. A teď si dělali starost o Mercy, která tu vzdorovala celému světu. Will věděl, kolik síly člověka stojí vydržet a nepodlehnout tlaku okolí, jež se vás snaží srazit k zemi.

„Víš,“ řekla Sára, přitáhla ho k sobě a ovinula mu nohy kolem pasu, „vlastně se ti musím přiznat ještě k něčemu.“

Will se usmál, protože Sára se také usmívala. Motýl v hrudi zatřepotal křídly. A pak se pod dotekem jejího těla probudily i jiné partie.

„A k čemu?“ zeptal se.

„Nemůžu se tě nabažit.“ Sára ho začala líbat na krk, dokonce ho lehounce kousla. Naskočila mu husí kůže. Dech, který cítil na uchu, vyslal do mozku signál touhy. Pomalu spustil ruce, zadržel dech a dotkl se jí. Přitiskla se nadry k jeho hrudi.

Vzápětí noční vzduch prořízlo ostré, hlasité zavytí.

„Wille,“ vyjekla Sára, tělo jí ztuhlo. „Co to bylo?“

Neměl tušení. Nedokázal rozeznat, zda křičel člověk nebo zvíře. Ten zvuk byl hodně vysoký, krev při něm stydla v žilách. Nebylo to volání o pomoc, ale vyděšený jekot, který v té nejstarší části lidského mozku aktivuje režim bojů, nebo úteč.

Na útek Will ovšem nebyl stavěný.

Chytil Sáru za ruku a rychle zamířil ke břehu. Posbíral si oblečení, Sáre podal šaty. Oblékal si košili a díval se přitom

na hladinu. Z mapy si pamatoval, že jezero tvarem připomíná sněhuláka. Část, kde se koupali, tvořila hlavu. Břeh, který se dál stácel kolem křivky břicha, mizel ve tmě. Nedokázal přesně odhadnout, odkud to zavytí vycházelo, ale usoudil, že s největší pravděpodobností to bylo z obydlené části pozemku. V kempu momentálně bydlely čtyři další páry a jeden muž. McAlpinovi obývali rodinný dům a z deseti chatek, které kolem něj stály v půlkruhu, bylo momentálně obsazených pět. Celkem se v areálu nacházelo osmnáct lidí.

Křičet mohl kdokoli z nich.

„Ti dva, co se hádali u večere,“ tipovala Sára a zapínala si šaty. „Zubařka byla namol. Její muž...“

„Anebo ten chlap, co je tady sám?“ Will si natahoval kalhoty na mokré nohy. „Ten, co se pořád navázel do Mercy.“

„Chuck,“ doplnila Sára. „Ten právník je taky pěkně protivný. Jak se vůbec dostal na wifi?“

„Jeho žena už jde věčnými řečmi o koních všem na nervy.“ Will strčil ponožky do kapsy a naboso si obul kanady. „Ti dva prolhaní ajťáci mají taky něco za lubem.“

„A co Šakal?“

Will zvedl hlavu od tkaniček.

„Zlato?“ Sára si nohou obrátila sandál, který ležel na zemi podrážkou nahoru. „Ty...“

Nechal tkaničky rozvázané. O Šakalovi mluvit nechtěl. „Jdeme?“

Vydali se po pěšině. Will neustále zrychloval, Sára začínala zaostávat. Byla sice neskutečně vysportovaná, ale sandály se hodily spíš na procházku než na běh.

Zastavil se a otočil. „Nevadilo by ti, kdybych...“

„Utíkej,“ řekla, „doženu tě.“

Will sešel z pěšiny a zaběhl mezi stromy. Orientoval se podle světla na verandě, rukama si klestil cestu mezi větvemi a ostružiním, které se mu zachytávalo o rukávy. Kůže na bosých

nohou se odírala o kanady. Rozvázaná bota se mu vyzouvala. Chtěl se zastavit, ale s větrem se mu do nosu dostal zápach mědi. Nedokázal rozpoznat, zda opravdu cítí krev, anebo si jeho policajtský mozek pouze vybavuje dřívější vzpomínky.

Klidně to mohlo být jen nějaké zvíře.

Ani Sára to nepoznala, ale tvor, který zavyl do noci, se bezpochyby bál o život. Kojot. Rys. Medvěd. V lese žije spousta zvířat, která se dovedou navzájem vyděsit.

Nevyšíluj, nařídil si v duchu.

Přestal se prodírat podrostem a začal hledat cestičku. Sáru sice neviděl, ale slyšel její kroky na šterku. Mohla být tak na půl cesty mezi domem McAlpinových a jezerem. Jejich chatka stála na druhém konci areálu. Možná už vymýšlí plán. Svítí se v některé chatce? Půjde jim zabušit na dveře? Anebo ji stejně jako Willa napadlo, že oba dva trpí profesionální deformací a jsou jen přehnaně podezíraví? Nakonec se z toho nejspíš vyklubuje jen vtipná historka, kterou bude Sára s chutí vyprávět sestře: zaslechli řev umírájícího zvířete a místo vášnivého sexu v jezeře spustili okamžité pátrání.

Teď to ale Willovi vtipné nepřipadalo. Zpocené vlasy se mu lepily k hlavě, na patě už měl puchýř. Po čele mu tekla krev, protože se poškrábal o ostružiní. Zaposlouchal se do ticha v lese. I cikády zmlkly. Ohnal se po komárovi, který ho štípl do krku. V koruně stromu nad jeho hlavou cosi zašramotilo.

Vlastně se mu to tady zas tak moc nelíbilo.

Uvědomil si, že to kdesi v hloubi duše dává za vinu Šakalovi. Vždycky, když byl ten sráč nablízku, ve Wildově životě se něco podělovalo. Už od dětství. Ten sadistický hajzl odjakživa nosil smůlu.

Will si protřel obličej dlaněmi, jako by si chtěl z mozku vymazat myšlenky na Šakala. *Už nejsme děti*, připomínal si v duchu, *jsem dospělý chlap na svatební cestě*.

Vydal se zpátky k Sáře. Lépe řečeno jejím směrem. Ve tmě se totiž přestal orientovat v čase i prostoru. Nedokázal odhadnout, jak dlouho běžel lesem, který se před ním proměňoval v opičí dráhu. Prodírat se křovím bylo nyní o poznání těžší, protože už mu v žilách nekoloval adrenalin, který ho předtím zahnal do pichlavého ostružiní. Začal sestavovat vlastní plán. Jakmile se dostane na cestu, natáhne si ponožky a zaváže tkaničky, protože nechce po zbytek týdne kulhat. Najde svou překrásnou ženu. Odvede ji zpátky do chatky a budou pokračovat tam, kde u jezera skončili.

„*Pomoc!*“

Will ztuhl.

Tentokrát to bylo nade vši pochybnost. Ten výkřik se vydral z ženských úst.

A pak znovu: „*Prosím!*“

Will vyrazil zpátky k jezeru. Volání se ozývalo z druhé strany, ze spodní koule sněhuláka. I tam se dalo koupat. Sklonil hlavu a zabral nohama. V uších mu zněla ozvěna výkřiku i pulzování vlastní krve. Les zakrátko zhoustl. Do paží ho mlátily nízko rostoucí větve, před obličejem se mu rojili komáři. Terén se najednou začal prudce svažovat. Will špatně došlápl a podvrtl si kotník.

Běžel dál, ostré bolesti nevěnoval pozornost. Věděl, že musí zpomalit a dostat pod kontrolu příval adrenalinu. Chatky stojí vysoko nad jezerem. U jídelny je prudký sráz. Konečně doběhl na spodní část cesty zvané Smyčka a z ní se vydal po klikaté stezce dolů k vodě. Srdce mu bušilo. Hlavu měl plnou výčitek. Měl poslechnout instinkt, domyslet si to. S hrůzou si představoval, co asi u jezera najde. Ta žena křičela jako o život a na tomto světě se asi nenajde zákeřnější tvor než člověk.

Rozkašlal se, protože vzduch byl najednou plný kouře. Měsíc mezi stromy ozářil terasovitý terén. Will doklopýtal na mýtinu. Po zemi se válely prázdné plechovky od piva, nedopalky

cigaret a náradí. Will se rozhlédl a pokračoval dál kolem koz na řezání dřeva, prodlužovacích šňůr a převráceného generátoru. Stály tu další tři chatky v různém stupni rekonstrukce. Jedna měla místo střechy plachtu, druhá zase zatlučená okna. Ta třetí hořela. Kulatinu olizovaly plameny, dveře zůstaly pootevřené, z rozbitého postranního okna se valil dým. Bylo zřejmé, že střecha už dlouho nevydrží.

Volání o pomoc. Požár.

Někdo musí být uvnitř.

Will se zhluboka nadechl a rozběhl se ke schodům na verandu. Rozkopl dveře. Do tváře ho udeřil žár, oči mu vyschly. Okna byla až na jedno zatlučená, chatku osvětlovaly plameny. Přikrčil se, aby se dostal pod úroveň kouře, a vrazil do pokoje. Do kuchyňky. Do koupelny s vanou. Do maličkého přístěnku. Rozbolely ho plíce. Docházel mu dech. Nadechl trochu černého kouře a zamířil do ložnice. Byla úplně prázdná, bez dveří a nábytku. Zadní stěna chatky byl rozebraná, takže ze země trčely jen svislé trámy. Ven se mezi nimi neprotáhne, byly příliš blízko u sebe.

I přes hukot ohně zaslechl, jak něco prasklo. Rozběhl se zpátky do obýváku. Strop byl prověšený, plameny požíraly nosníky. Hrozilo, že se střecha každou chvílí zřítí. K zemi padaly kusy hořícího dřeva, přes závoj kouře skoro nebylo vidět.

Přední dveře byly moc daleko. Will tedy vyrazil k rozbitému oknu a na poslední chvíli jím před padající střechou proskočil ven. Svalil se na zem. Rozkašlal se. Kůži měl napjatou a horkou. Pokusil se vstát, ale zvládl to jen na všechny čtyři, protože ho přemohl další záchvat kašle. Vyplivl černé sliny, z nosu mu teklo. Obličej měl úplně zpocený. Měl pocit, že z plic vykašlává skleněné střepy. Přitiskl čelo na zem. Na ohořelé obočí se mu nalepilo bláto. Zhluboka se nadechl nosem.

Měď.

Posadil se.

Mezi policisty se traduje, že z krve je cítit železo, které přijde do styku s kyslíkem. Není to pravda. Aby bylo železo cítit, musí nejprve proběhnout chemická reakce. Na místě činu to obvykle bývá podkožní tuk. Pach se násobí přítomností vody.

Will se podíval na jezero, ale zrak měl lehce zastřený. Otřel si z obličeje bláto a pot. Potlačil další záchvat kašle.

V dálce spatřil podrážky tenisek Nike.

Zkrvavené džíny stažené ke kolenům.

Paže rozhozené do stran.

Tělo leželo na zádech, napůl ve vodě, napůl na souši.

Will na okamžik strnul. Hleděl na tělo, jehož pokožka získala v měsíčním světle voskový, bledě modrý nádech. Možná za to mohla jeho předchozí zmínka o děčáku, anebo mu pořád strašilo v hlavě, že na svatbě neměl žádnou svou rodinu, ale každopádně se teď přistihl, že myslí na svou matku.

Pokud mu bylo známo, tak sedmnáct let jejího krátkého života zdokumentovaly pouze dvě dochované fotografie. První byla policejní portrét pořízený po jejím zatčení asi rok před Willovým narozením. Autorem druhého snímku byl patolog provádějící pitvu. Vybledlá fotka z polaroidu. Voskově namodralá pleť měla úplně stejnou barvu jako kůže ženy, která tu ležela šest metrů od něho.

Will vstal a kulhal k tělu.

Samozřejmě nečekal, že spatří matčinu tvář. Intuice mu napovídala, čím tělo najde. Když zjistil, že se nespletl, cítil, jak se mu do nejtemnějších zákoutí srdce vrývá čerstvá jizva.

Další zmařený ženský život. Další syn, který bude vyrůstat bez matky.

Mercy McAlpinová ležela na mělčině, vlnky jí omývaly ramena. Hlavu měla položenou na kamenech, takže se jí nos a ústa nedostaly pod hladinu. Plovoucí kadeře blond vlasů dodávaly výjevu jakýsi nadpozemský nádech; vypadala jako padlý anděl, hasnoucí hvězda.

Příčina smrti byla zcela zřejmá. Mercy byla pobodaná. Bílá halenka, kterou na sobě měla u večere, se ztrácela v krvavé kaši hrudního koše. Voda už některé rány omyla. Všiml si rozšklených zářezů v ramenou, kde vrah nožem asi i zakroutil. Temně rudé čtverce kolem ran napovídaly, že čepel zajela do těla až po rukojet.

Will během své kariéry viděl mnohem hrozivější místa činu, jenomže tahle žena ještě před hodinou žila, vtipkovala, flirtovala, hádala se s rozzlobeným potomkem, válčila se svou příšernou rodinou. A teď je mrtvá. Se synem se už nikdy neusmíří. Neuvidí ho poprvé zamilovaného. Neusedne do první řady, až si ten chlapec bude brát lásku svého života. Už žádné společné dovolené, narozeniny, promoce, ani jedna klidná společná chvilka.

A Jonovi zbyde jen bolest ze ztráty.

Will si dovolil ještě pár vteřin truchlit a pak přepnul do profesionálního režimu. Rozhlédl se po lese. Co když tu vrah pořád někde je? Podíval se na zem, zda se tam neválí zbraň, ale útočník si nůž odnesl. Will se zaposlouchal, ale nic zvláštního neslyšel. Spolkł saze a žluč, které cítil v ústech. Klekl si vedle Mercy. Přitiskl jí prsty z boku na krk, hledal tep.

Poskočilo mu srdce.

Byla naživu.

„Mercy?“ Will jí jemně pootočil hlavu. Oči měla otevřené, bělmo svítilo jako vyleštěné oblázky. „Kdo vám to udělal?“ zeptal se pevným tónem.

Slyšel bublání krve. Ta ale nevytékala z nosu ani z úst, jen plíce se pokoušely nasát vzduch otevřenou ranou v hrudníku.

„Mercy.“ Vzal její tvář do dlaní a zesílil hlas: „Mercy McAlpinová. Jmenuju se Will Trent. Jsem agent Georgijského úřadu vyšetřování. Podívejte se na mě.“

Víčka se jí rozechvěla.

„Podívejte se na mě, Mercy,“ nařizoval jí. „Podívejte se na mě.“

Oči se jí protočily, zorničky zmizely. Uběhlo několik vteřin, možná celá minuta, než konečně zaostřila pohled na Willův obličej. Poznala ho, ale vzápětí se jí ve tváři objevil strach. Byla zpatky ve svém těle, plná hrůzy a bolesti.

„Budete v pořádku.“ Will začal vstávat. „Dojdu pro pomoc.“

Mercy ho chytila za límec a stáhla k sobě. Dívala se na něj s plnou pozorností. Oba věděli, že nebude v pořádku, ale nepanikařila. Nechtěla ho pustit, chtěla ho mít u sebe. Nejspíš si v duchu přehrávala celý život, poslední slova, která řekla své rodině, synovi.

„J-Jon... řekněte mu... řekněte mu, že musí... musí pryč od...“

Will viděl, jak se jí chvějí víčka. Jejím synovi nebude říkat vůbec nic, Jon si musí ta poslední slova vyslechnout přímo od matky. „Sáro,“ zakřičel ze všech sil, „Sežeň Jona! Rychle!“

„N-ne...“ Mercy se roztrásla. Upadala do šoku. „J-Jon nesmí... nesmí... zůstat... Musí pryč... od...“

„Poslouchejte mě,“ naléhal Will. „Dejte svému synovi šanci, aby se s vámi rozloučil.“

„M-miluju ho...“ vydechla. „Miluju ho... tak moc.“

Will v jejím hlase slyšel vlastní tlukot srdce. „Mercy, zůstaňte se mnou ještě chvíli. Sára přivede Jona. Musí vás vidět, než...“

„Je mi to líto...“

„To teď není důležité,“ přerušil ji Will. „Zůstaňte se mnou. Prosím. Sama víte, co vám Jon řekl. Nesmí to být to poslední, co jste od něj slyšela. On k vám necítí nenávist. Nechce, abyste umřela. Nesmí si to s sebou vláčet až do konce života. Prosím.“

„Od-odpouštím mu...“ Rozkašlala se, z úst jí vytryskla krev. „Odpouštím mu...“

„Řeknete mu to sama. Jon to musí slyšet od vás.“

Sevřela v prstech jeho košili. Přitáhla si ho ještě blíž. „Od-odpouštím mu...“

„Mercy, prosím...“ Willovi se zlomil hlas. Odcházela příliš rychle. Najednou mu došlo, co Jon uvidí, až ho sem Sára přivede. Ne, tohle nebylo místo pro něžné rozloučení. Žádný syn by neměl žít s obrazem násilné smrti své matky.

Pokusil se spolknout svůj vlastní žal. „Dobře. Řeknu to Jonovi. Slibuju.“

Mercy si ten slib vyložila jako svolení k odchodu.

Tělo jí ochablo. Pustila límec košile. Ruka jí spadla do vody. Třes ustal. Ústa se otevřela. Jeden mučivý výdech. Will čekal, že ústa znovu zalapají po dechu, ale hrudník se nehýbal.

V nastalém tichu zpanikařil. Mercy nesmí umřít. Sára je přece doktorka, dokáže ji zachránit. Přivede Jona a chlapec dostane šanci se s matkou rozloučit.

„Sáro!“

Jeho hlas se nesl nad jezerem. Strhl si košili a zakryl ženě rány. Tohle Jon nesmí vidět. Spatří jen matčinu tvář. Bude vědět, že ho milovala. Nebude muset žít s věčnými pochybami a domněnkami.

„Mercy?“ Will s ní zatřásl, hlava jí padla ke straně. „Mercy?“

Plácl jí dlaní po tváři. Byla studená jako led. Veškerá barva už z ní vyprchala. Krev přestala vytékat. Nedýchala. Nemohl nahmatat pulz. Bude muset začít s masáží srdce. Spojoval ruce, položil je Mercy na hrudník, zpevnil lokty, srovnal ramena a vši silou zatlačil.

Rukou mu projela neskutečně ostrá bolest. Pokusil se ji zvednout, ale nešlo to.

„Přestaň!“ Sára najednou stála vedle něj. Jeho ruce přitlačila k Mercyině hrudi. „Nehýbej se. Přetržl bys nervy.“

Chvilí trvalo, než mu došlo, že si Sára nedělá starost o Mercy. Bála se o Willa.

Sklonil hlavu. Pro to, co spatřil, však jeho mozek neměl vysvětlení. Pomalu se vzpamatovával. Vražedná zbraň. Útočník musel být skoro nepřítčný, zběsilý, plný vzteku. Pobodal

Mercy zepředu a pak jí zezadu vrazil nůž do těla takovou silou, že se rukojeť ulomila. Čepel zůstala vězet v hrudním koši.

Will si nabodl ruku na zlomený nůž.

PRVNÍ KAPITOLA

DVANÁCT HODIN PŘED VRAŽDOU

Mercy McAlpinová zírala do stropu a v duchu si procházela, co ji tento týden čeká. Všech deset párů ráno odjelo. Pět nových už je na cestě sem. Dalších pět přijede ve čtvrtek, takže přes víkend budou mít zase plno. Musela zařídit, aby se kufry dostaly do správných chatek. Dnes ráno řidič na parkovišti vyložil poslední zavazadla. Taky musí vymyslet, kam ubytuje toho blbečka, co se kamarádí s jejím bratrem a vždycky se tu objeví jako zatoulaný pes. Nesmí zapomenout jeho přítomnost nahlásit v kuchyni, protože Chuck je alergický na buráky. Anebo by mohla mlčet a zredukovat tak objem svých problémů na polovinu.

Ale ještě tu pořád byla ta druhá polovina. Dave funěl jako parní lokomotiva, která se nikdy nedovleče na konec tunelu. Oči měl vykulené, tváře rudé. Mercy dosáhla tichého orgasmu před pěti minutami. Neřekla mu to, nechtěla mu dopřát pocit vítězství.

Otočila hlavu k budíku u postele. Leželi na zemi v chatce číslo pět, protože kvůli Daveovi nehodlala převlékat celou postel. Blížilo se poledne. Mercy nesmí zmeškat rodinnou poradu. Hosté začnou najíždět kolem druhé. Musí ještě vyřídit

pár telefonátů. Dva páry si objednaly masáž. Jiná dvojice se na poslední chvíli přihlásila na sjíždění divoké vody v raftu. Taky musí potvrdit čas ranní vyjížďky na koních a zjistit, jaké bude počasí. Blíží se ta ohlášená bouřka? Dodavatel přivezl nektarinky místo broskví. To si vážně myslel, že to nepozná?

„Merce?“ Dave se pořád snažil, ale nakonec musel přiznat porážku. „Kašlu na to.“

Mercy ho poplácala po rameni a odtáhla se. Ochablý penis se jí otřel o nohu, když se Dave převálil na záda. Zíral do stropu. Ona na něj. Zrovna oslavil pětatřicáté narozeniny, ale vypadal na osmdesát. Z očí mu teklo, na nose měl popraskané žilky. Pískalo mu na plicích. Začal zase kouřit, protože prášky a kořalka ho asi nezabíjely dost rychle.

„Promiň,“ vydechl.

Mercy věděla, že nemá smysl odpovídat. Už se o to pokoušela tolikrát, všechna ta slova se tu vznášela jako nekonečná ozvěna. *Možná kdybys nebyl sjetý... kdybys nebyl opilý... kdybys nebyl taková sračka... kdybych nebyla tak osamělá, pitomá kráva, která šuká s bývalým manželem na podlaze...*

„Chceš, abych...“ ukázal dolů.

„Jsem v pohodě.“

Dave se rozesmál. „Jsi jediná ženská, která předstírá, že nemá orgasmus.“

Mercy s ním nechtěla vtipkovat. Neustále mu předhazovala, že činí samá špatná rozhodnutí, ale pořád s ním spala, jako kdyby na tom sama byla líp. Natáhla si džíny. Byly jí těsné, asi pár kil přibrala. Kromě bot si předtím nic dalšího nesundala. Levandulové tenisky Nike stály vedle jeho krabice s náradím a něco jí připomněly. „Ve trojce musíš opravit záchod, než přijedou hosti.“

„Jasně, šéfe.“ Dave se překulil na bok a chystal se vstát. Nikdy nespěchal. „Nemohla bys mi dát nějaký prachy?“

„Odečti si to z alimentů.“

Trhl sebou. Už šestnáct let jí nic neplatil.

„Táta ti přece dal peníze na opravu mládeneckých chatek dole u jezera, ne?“ zeptala se.

„To byla záloha.“ Dave vstal, luplo mu v koleni. „Musel jsem nakoupit materiál.“

Bylo jí jasné, že většina *materiálu* pocházela od jeho dealera nebo bookmakera. „Plachta a generátor z druhé ruky nestojí tisíc dolarů,“ ucedila.

„No tak, Mercy Mac.“

Mercy hlasitě vzdychla a podívala se na svůj odraz v zrcadle. Z bledé pokožky vystupovala rudá jizva, která jí protínala tvář. Vlasy měla stažené dozadu. Ani si nepomačkala halenku. Vypadala přesně tak, jako se cítila: po neuspokojivém orgasmu s tím největším zoufalcem na světě.

„Co si myslíš o těch investorech?“ zeptal se jí Dave.

„Papá si stejně udělá, co bude chtít.“

„Ale já se ptám tebe.“

Pohlédla na Davea v zrcadle. Otec jim u snídaně oznámil, že sehnal bohatého investora. S ním se neporadil, bezpochyby jí chtěl připomenout, že tady pořád vládne pevnou rukou. Tenhle kemp se v rodině McAlpinových dědil už sedm generací. Dřív si občas brali menší úvěry, většinou od stálých hostů, kteří si to tu oblíbili a chtěli sem dál jezdit. Pomáhali s opravou střech, s nákupem nových ohřívačů vody, jednou dokonce s výměnou elektrického vedení až k silnici. Tohle ale bude něco většího. Papá tvrdil, že za peníze od investora by mohli k hlavní budově přistavět další křídlo.

„Myslím, že je to dobrý nápad,“ řekla. „Staré tábořiště je na nejlepšího místě celého pozemku. Můžeme tam postavit větší chatky a začít pořádat svatby nebo rodinné srazy.“

„Pojmenuješ to Pedokempink?“

Mercy se nechtěla smát, ale neubránila se. Tábořiště Awinita o rozloze čtyřiceti hektarů mělo přístup k jezeru i potoku

plnému pstruhů a nabízelo velkolepý výhled na dlouhé pohory. Ještě před patnácti lety dobře vydělávalo, pronajímaly si ho nejrozličnější organizace a spolky od skautů až po baptisty, ale pak se provalil velký pedofilní skandál. Těžko říct, kolik dětí tam přišlo k úhoně. Jediným možným řešením bylo tábořiště uzavřít, aby jeho špatná pověst nepoškodila i hlavní kemp.

„Tím si nejsem jistej,“ řekl Dave. „Většina pozemku je v chráněné oblasti. Na straně, kde se potok vlívá do jezera, stavět nemůžeš. A Papá nikomu neřekl, jak chce ty prachy utratit.“

Mercy použila otcova oblíbená slova: „Na ceduli u silnice je jenom jedno jméno.“

„To jméno je i tvoje,“ připomněl Dave. „Vždyť to tady celý řídíš, a navíc skvěle. Modernizace koupelen byl super nápad. S tím mramorem se sice dělalo hrozně, ale vypadá to luxusně. Kohoutky i vany jsou jak ze žurnálu. A hosti víc utrácejí. Vracejí se. Bez toho, cos tu dokázala, by investoři nenabídli ani vindru.“

Mercy zalil pocit hrdosti, ale nepoddala se mu. V téhle rodině se pochvaly nenosily. Nikdo se ani slovem nezmínil o originální výmalbě chatek, o kávovarech a truhlících s květinami, díky nimž si tu hosté připadali jako v pohádce.

„Když ty peníze utratíme rozumně,“ řekla, „lidi zaplatí dvakrát, možná i třikrát víc než dneska. Tím spíš, když sem nebudou muset pěšky přes hřebeny, ale přivezeme je po silnici. Čtyřkolky by mohly jezdit až dolů k jezeru. Je to tam krásný.“

„To je, to máš pravdu.“ Dave trávil většinu času právě dole na tábořišti, kde okázale představoval tři staré chatky, kterým se odjakživa říkalo mládenecké. „Myslíš, že do toho bude mít co mluvit i Bitty?“ zeptal se.

Mercy věděla, že matka vždycky stojí při otci. „Jestli jo, tak to probere spíš s tebou než se mnou.“

„Zatím mi nic neříkala,“ pokrčil David rameny. Bitty se mu nakonec svěří. Miluje ho víc než vlastní děti. „Ale jestli chceš znát můj názor, tak míní je někdy víc.“

Mercy chtěla víc. Když odezněl moment překvapení, napadlo ji, že s finanční injekcí by to tady mohla pořádně rozhýbat. Z toho, jak se pořád motají v kruhu, už byla unavená.

„Znamenalo by to hodně změn,“ podotkl Dave.

Opřela se zády o skříň a zadívala se na něj. „Fakt by to bylo tak špatný, kdyby se věci změnily?“

Dívali se na sebe. Tahle otázka měla hlubší význam. Mercy v tu chvíli neviděla uslzené oči a červený nos, ale osmnáctiletého chlapce, který jí sliboval, že ji odsud odvede pryč. Pak se jí vybavila autonehoda, která jí zohavila tvář. Odvykačka. Druhá. Boj, aby jí Jona svěřili do péče. Strach, že spadne zpátky do závislosti. A to neúprosné zklamání, které se pořád opakovalo.

Na nočním stolku pípнул její mobil. Dave se podíval na upozornění na displeji. „Máš na cestě hosty.“

Mercy odemkla displej. Kameru nechala instalovat na parkoviště, kde začínala hřebenová cesta k jejich kempu. Osmikilometrovou túru hosté většinou zdolali za dvě hodiny. Někteří i rychleji. Tihle dva vypadali, že výšlap v pohodě zvládnou. Muž měl vysokou, štíhlou atletickou postavu. Žena s dlouhými vlnitými narezlými vlasy nesla batoh, který zjevně neměla na zádech poprvé. Dlouze se políbili a zamířili k turistické cestě. Mercy při pohledu na jejich spojené ruce pocítila náznak žárlivosti. Muž ze ženy nespouštěl oči. Ani ona z něj. Pak se rozesmáli, jako by jim došlo, že se chovají jako dva směšní zamilovaní pubertáci.

„Ten chlap je snad nalitej,“ prohlásil Dave.

Žárlivost zesílila. „Ona asi taky není střízlivá.“

„Přijeli v bavoráku,“ pokračoval Dave. „Že by to byli investoři?“

„Bohatí lidi nejsou takhle šťastní. Tohle bude ten pár na svatební cestě. Will a Sára.“

Dave se podíval zblízka, ale dvojice už byla ke kameře zády. „Víš, čím se živí?“

„On je mechanik a ona učitelka chemie.“

„Odkud jsou.“

„Z Atlanty.“

„Přímo z Atlanty, nebo z předměstí?“

„Já nevím, Dave. Atlanta jako Atlanta.“

Došel k oknu. Sledovala ho, jak se dívá přes plácek k domu. Věděla, že ho něco vykoledilo, ale nechtěla vyzvídat. Věnovala Daveovi už tolik času. Snažila se mu pomoci. Uzdravit ho. Milovat ho. Být pro něj dost dobrá. Neutonout v hlubinách jeho bolesti a potřeb.

Lidé ho pokládali za chlapíka, který si z života moc nedělá a rád se baví, ale Mercy věděla, s jak těžkou koulí úzkosti na srdci žije. I jeho závislosti měly svůj důvod. Prvních jedenáct let svého života strávil v dětském domově. Když utekl, nikdo ho nehledal. Potloukal se po tábořišti a pak ho Mercyin otec načapal v jedné prázdné mládenecké chatce. Matka mu uvařila večeři a Dave k nim pak chodil každý večer. Po čase se přestěhoval do domu a McAlpinovi ho adoptovali. Když Mercy otěhotněla, začaly se v okolí šířit nechutné drby, tím spíš, že jí bylo patnáct, když čekala Jona, a Daveovi osmnáct.

Nikdy se nepokládali za sourozence. Spíš za dva zoufalce, kteří se potkali ve tmě. Nesnášel ji tak dlouho, až ji začal milovat. A ona ho milovala tak dlouho, až ho začala nenávidět.

Dave se odvrátil od okna. „Bacha. Blíží se Fishtopher.“

Mercy právě strkala telefon do zadní kapsy kalhot, když se ve dveřích objevil její bratr. V náručí držel kočku, visela tam jako hadrová panenka. Christopher měl na sobě svůj obvyklý oděv: rybářskou vestu, klobouk s připíchnutými rybářskými háčky, kraťasy se spoustou kapes, pantofle, které mohl rychle

vyměnit za rybářské holínky. Nejspokojenější byl, když mohl celý den stát v potoce a nahazovat vlasec. Ryby mu vysloužily i jeho přezdívku Fishtopher, zkráceně Fish.

„Co tě k nám přivádí, Fishtophere?“

„Sám nevím,“ povytáhl Fish obočí. „Prostě mě to sem táhlo.“

Mercy věděla, že by v tomto rozhovoru mohli pokračovat celé hodiny. „Fishi, řekl jsi Jonovi, aby umyl kánoe?“

„Jo a on na to, ať si naseru.“

„Panebože.“ Mercy střelila pohledem po Daveovi, jako kdyby za to mohl. „Kde je teď?“

Fish položil kočku na verandu, kde už se choulila druhá. „Poslal jsem ho do města pro broskve.“

„Proč?“ Znovu sjela očima k budíku. „Za pět minut je rodinná porada. Neplatím mu za to, aby si tu celé léto válel zadek. Musí dodržovat rozvrh.“

„Musel zmizet.“ Fish založil paže jako vždycky, když byl přesvědčený, že vzápětí pronese něco důležitého. „Je tu Delilah.“

Takový šok by jí patrně nezpůsobila ani zpráva, že na verandě tancuje Lucifer. Instinktivně se chytla Daveovy paže. Srdce jí naráželo do žeber. Před dvanácti lety sváděla s tetou neúprosný boj v soudní síni. Delilah se tehdy pokoušela získat Jona do své péče. Hluboké rány, které jí z bitvy o syna zůstaly na duši, Mercy cítila dodnes.

„Co tady ta šílená kráva dělá?“ vyhrkl Dave. „Co chce?“

„Nevím,“ opáčil Fish. „Viděl jsem ji na cestě k domu. Papá a Bitty byli na verandě a pak šli všichni dovnitř. Našel jsem Jona a poslal ho pryč, aby se s ní nepotkal. Nemusíš mi děkovat.“

Mercy se na díky nezmohla. Začala se potit. Delilah žila ve své vlastní bublině asi hodinu cesty odsud. Rodiče ji sem dnes nepozvali jen tak náhodou. „Papá a Bitty čekali na Delilah na verandě?“

„Dopoledne jsou vždycky na verandě. Jak mám vědět, jestli na ni čekali?“

„Fish!“ Mercy si dupla. Bratr dokázal na dvacet metrů odlišit okouna od perlína, ale v lidech se vůbec nevyznal. „Jak se tvářili, když se objevila Delilah? Byli překvapení? Říkali něco?“

„Myslím, že ne. Delilah vystoupila z auta. A takhle držela kabelku.“

Spojil ruce na břiše.

„Pořád se obléká jako Pipi Dlouhá punčocha?“ zeptal se Dave.

„Kdo je Pipi Dlouhá punčocha?“

„Mlč,“ sykla Mercy. „Řekla něco, když viděla tátu na vozíku?“

„Ne. Vlastně nikdo nic neříkal. Všichni mlčeli, bylo to divný.“ Fish vztyčil prst, jako by naznačoval, že si vzpomněl na další detail. „Bitty začala tlačit tátu na vozíku ke dveřím, ale Delilah se toho chopila sama.“

„To je celá ona,“ zamumlal Dave.

Mercy si uvědomila, že zatíná zuby. Delilah nepřekvapilo, že je její bratr upoutaný na invalidní vozík. Takže o té nehodě věděla. Telefonovali si. Kdo komu volal? Pozvali ji sem, anebo přijela sama od sebe?

Vtom jí zazvonil telefon. Mercy ho vytáhla z kapsy. Na displeji se objevilo jméno volajícího. „To je Bitty“.

„Dej to nahlas,“ vyzval ji Dave.

Mercy ťukla na displej. Matka začínala pokaždé stejně bez ohledu na to, zda volala, nebo hovor přijímala. „To jsem já, Bitty.“

„Ano, mami,“ řekla Mercy.

„Přijdete na rodinnou poradou, děti?“

Mercy se podívala na budík. Dvě minuty zpoždění. „Jona jsem poslala do města. S Fishem už jsme na cestě.“

„Přiveď i Davea.“

Mercy zvedla ruku, chtěla hovor ukončit, ale roztráslly se jí prsty. „Proč tam chceš mít i Davea?“

V telefonu cvaklo, matka zavěsila.

Mercy pohlédla na Davea, pak na Fishe. Cítila, jak jí po zádech stéká pot. „Delilah chce Jona zpátky.“

„To víš, že ne. Vždyť už je skoro dospělý.“ Dave pro jednou uvažoval logicky. „Delilah si ho nemůže odvézt. I kdyby chtěla, k soudu se to dostane až za pár let, a to mu už bude osmnáct.“

Mercy si přitiskla ruku na srdce. Měl pravdu. Jon se sice občas choval jako dítě, ale nedávno oslavil šestnáctiny. A doba, kdy Mercy dvakrát sebrali za řízení v opilosti a musela do léčebny kvůli závislosti na heroinu, už je taky dávno pryč. Teď je z ní slušný člověk. Vede rodinný podnik. Třináct let je čistá.

„Hele,“ ozval se Fish, „nebudeme se radši tvářit, že o Delilah nevíme?“

„Ona tě neviděla, když šla k domu?“ zeptal se Dave.

„Těžko říct. Skládal jsem u boudy polena. Šla dost rychle. Vždyť ji znáš. Furt se někam žene.“

Mercy napadlo jiné vysvětlení, jenomže to bylo tak zlé, že ho skoro nedokázala vyslovit. „Třeba se ta rakovina vrátila.“

Fish se zarazil. Dave poodstoupil o pár kroků a otočil se k nim zády. Před čtyřmi lety u Bitty zjistili melanom s metastázami. Agresivní léčba způsobila remisi, ale remise neznamená vyléčení. Onkolog jí poradil, ať si dá do pořádku svoje záležitosti.

„Dave?“ ozvala se Mercy. „Nevšiml sis ničeho? Nechová se nějak jinak?“

Zavrtěl hlavou. Pěstí si otřel oči. Vždycky to byl mámin chlapeček a Bitty v něm pořád viděla mimino. Mercy mu její náklonnost nemohla vyčítat. Vlastní matka ho odložila před hasičskou stanicí v lepenkové krabici.

„Ona...“ Dave si několikrát odkašlal, než promluvil. „Kdyby se to vrátilo, řekla by mi to někde o samotě, určitě by to nevytahovala na rodinný poradě.“

Mercy věděla, že má pravdu. I minule byl Dave první, komu se Bitty svěřila. Matku s Davem vždycky pojilo hodně pevné pouto. Právě on jí vymyslel přezdívku Bitty, „maličká“. Když bojovala s rakovinou, Dave ji vozil po doktorech, na operaci, na chemoterapie. To on jí převazoval ránu, dohlížel, aby brala léky, dokonce jí myl vlasy.

Papá měl totiž moc práce s kempem.

„Na to nejdůležitější jsme zapomněli,“ ozval se Fish.

Dave si otřel nos lemem trička a obrátil se. „Na co?“

„Na investory,“ odpověděl Fish.

Mercy si připadala jako blbec. Jak to, že ji to nenapadlo? „Svolali rodinnou poradu, protože chtějí dát hlasovat, jestli nabídku přijmeme?“

„To těžko.“ Pravidla svěrenského fondu McAlpinových znal Dave nejlíp ze všech. Delilah se ho dřív snažila vyšachovat, protože byl adoptovaný. „Rozhoduje Papá, protože je správce fondu. Pro hlasování máš předepsaný kvorum. Ty navíc zastupuješ Jona, Mercy, takže stačí tvůj, Fishův a mámin hlas. Mě tam kvůli tomu nepotřebuje. Ani Delilah.“

Fish se netrpělivě podíval na hodinky. „Měli bychom jít, ne? Papá čeká.“

„A připravuje útok,“ podotkl Dave.

Mercy se obávala, že přesně to se chystá. Nedělala si iluze, tohle nebude idylické rodinné odpoledne.

„Tak jdeme, ať to máme za sebou,“ vybídla je.

Vykročili směrem k domu, Mercy šla v čele, kočky je zpozvzdálí následovaly. Dostavila se dobře známá úzkost. *Jon je v bezpečí*, opakovala si Mercy. *Nejsem bezmocná. Na výprask jsem už stará a Papá už by mě stejně nedohonil.*

Zastyděla se a v duchu si za ty ohavné myšlenky vyčinila. Před osmnácti měsíci její otec vyrazil jako vedoucí skupiny na výlet na horských kolech, přepadl přes řídítka a zřítel se do rokle. Vynesli ho na nosítkách a naložili do zdravotnického

vrtulníku, hosté jen vyděšeně přihlíželi. Rozbil si lebku, zlomil dva krční obratle a poškodil nervy v pravé paži. Doktorům jim řekli, že s trochou štěstí bude s jistým omezením ovládat levou ruku. Sice dokázal dýchat bez přístrojů, ale bezprostředně po nehodě o něm jeho ošetřující lékař mluvil jako o mrtvole.

Mercy tenkrát neměla na zoufalství čas. Kemp byl plný hostů a na další týdny měli zarezervované všechny chatky. Musela plánovat, rozepisovat výpravy a průvodce, objednávat zásoby, platit účty.

Fish byl nejstarší syn, ale o řízení rodinného podniku nikdy nejevil zájem. Bavilo ho brát hosty na výlety, na vodu. Jon byl ještě moc mladý, a navíc to tu nesnášel. Na Davea se nedalo spolehnout, občas byl zázrak, když vůbec přišel do práce. Delilah byla mimo hru. Bitty se pochopitelně nehnula od otce. A tak to zbylo na Mercy. Vedla si dobře, rodina by na ni měla být pyšná. Změny, které tu provedla, jim v prvním roce vynesly pěkný zisk, a letos ho možná zdvojnásobí. To by si zasloužilo pořádnou oslavu.

Jenomže otce užírala zlost od chvíle, kdy se vrátil z rehabilitačního zařízení. Důvodem nebyla nehoda ani zmrzačené tělo, které bylo najednou odkázané na invalidní vozík. Zcela nepochopitelně se veškerý jeho vztek a nenávist obrátily proti Mercy.

Bitty ho každý den vozila na obhlídku areálu. A on každý den našel nějaký problém. Postele byly špatně ustlané, ručníky špatně složené. Špatně servírovala jídlo a k hostům se chovala hrozně. Vlastně bylo všechno špatně, protože to nebylo tak, jak chtěl on.

Zpočátku se mu Mercy snažila za každou cenu zavděčit, polechtat mu ego, a tak se tvářila, že je bez něj ztracená, a prosila ho o rady. Nefungovalo to. Jeho hněv sílil. I kdyby se na hlavu postavila, vždycky našel nějakou vadu. Od mala věděla,

jak je náročný, ale teprve teď jí došlo, že není jen malicherný, ale taky nesmírně krutý.

„Počkejte,“ špitl Fish jako malý kluk, který se vydal s parťáčkou potají k jezeru. „Jak to sehraje?“

„Jako vždycky,“ odpověděl Dave. „Ty budeš civět do země a držet klapáčku. Já všechny naseru. A Mercy se pustí do boje a bude držet pozice.“

Oba dva se usmáli. Mercy mu stiskla paži a pak otevřela dveře.

Jako vždy ji uvítala tma. Tmavé, zvětralé zdi. Dvě malá uzoučká okna, jimiž nepronikl jediný sluneční paprsek. Předtím bývala kdysi jedinou obytnou místností. Když dům po občanské válce postavili, připomínal spíš rybářskou chatku. Ve dřevě, které pocházelo z popadaných stromů na pozemku, byly dodnes vidět záseky od sekery.

V následujících letech se dům pomalu rozrůstal. Vyžádaly si to okolnosti a přálo jim štěstí. Na verandě přibyl postranní vchod, aby výletníky po túře přivítalo příjemnější prostředí. Pro bohatší klientelu přistavěli samostatné pokoje, což vyvolalo potřebu vybudovat vzadu schodiště do prvního patra. Na začátku dvacátého století se sem začali sjíždět nadšenci, kteří si chtěli prohlédnout nový národní park. A tak přibyl salon a jídelna. Když přestali vařit na peci, ve které se topilo dřevem, propojili kuchyň s domem. Kvůli letním vedrům obehnali celý dům verandou. Na palandách v prvním patře kdysi spávalo dvanáct bratrů McAlpinových. A protože polovina z nich nesnášela tu druhou polovinu, vznikly u jezera tři chatky, kterým od té doby nikdo neřekne jinak než mládenecké.

Za velké hospodářské krize se všichni rozprchli. Ten poslední, osamělý, zatrpklý McAlpine, který tu zbyl, se držel zuby nehty. Ostatní se jeden po druhém vraceli, umírali a on ukládal jejich popel v urnách do sklepa na polici. Byl to Mercyin

a Fishův pradědeček a právě on založil rodinný svěrenský fond. Z každého odstavce zakládací listiny dýchala hořkost, kterou ke svým sourozencům cítil.

Jen díky němu nebyly McAlpinovic pozemky už dávno rozprodané. Tábořiště u jezera se nacházelo z větší části v chráněné oblasti, tudíž se tam nesmělo stavět. Na zbytek pozemku se vztahovala smlouva, která omezovala možnosti jeho využití. Podle pravidel svěrenského fondu vyžadovalo každé závažné rozhodnutí shodu všech členů, a tak se odedávna sváděly nesmiřitelné bitvy, protože zatvrzelí McAlpinové se nikdy na ničem nedohodli. Mercyin otec byl prostě v dlouhé rodinné linii šmejdu ten největší. Žádné překvapení.

Mercy vykročila dlouhou chodbou do zadní části domu. Vypjala hrud'. Oči jí zaslzely od ostrého slunečního světla, které dovnitř pronikalo nejprve menším, pak i trojkřídlým oknem a posuvnými dveřmi oddělujícími zadní část verandy. Jednotlivé místnosti byly něco jako letokruhy na kmeni stromu. Člověk podle nich mohl sledovat, jak plynul čas: omítka, do níž se kdysi přidávaly koňské žíně, březolitový strop, kuchyňské spotřebiče v zelenkavé barvě, nyní doplněné o zbrusu nový sporák značky Wolf se šesti hořáky.

V kuchyni už čekali rodiče. Papá seděl na vozíku zasunutém pod kulatý stolek, který mu po nehodě vyrobil Dave. Vedle trůnila Bitty s rovnými zády, stisknutými rty a rukou položenou na hromádce papírů. Tvář měla skoro bez vrásek, jako by nad ní čas ztratil svou moc. Vypadala spíš jako Mercyina starší sestra, ale nikdy se tak nechovala. Vůči Mercy byla vždycky plná zášti. Bitty se jako obvykle usmála, teprve když spatřila Davea. Obličej se jí rozzářil, jako kdyby dveřmi prošel Elvis s Ježíškem v náručí.

Mercy už tomu ani nevěnovala pozornost. Delilah tu nebyla, což vyvolalo další otázky. Kde se schovává? Proč přijela? Co chce? Viděla Jona?

„To nemůžete nikdy přijít včas?“ vyštěkl Papá a významně se podíval na kuchyňské hodiny. Na ruce měl hodinky, ale otočit zápěstím ho stálo hodně sil. „Sedněte si.“

Dave jeho příkaz ignoroval a sklonil se, aby políbil Bitty na tvář. „Máš se dobře, mami?“

„Ano, drahousku.“ Bitty ho pohladila po tváři. „Jdi si sednout.“

Její lehký dotek na chvíli vymazal z Daveova čela obavy. Mrkl na Mercy a přitáhl si židli. *Maminčin chlapeček*. Fish jako obvykle usedl nalevo, oči upřel do země, ruce složil v klíně. Žádné překvapení.

Mercy se dívala na otce. Tvář měl zjizvenou víc než ona, hluboké vrásky u očí, rýhy ve tvářích. Letos oslavil osmašedesátiny, ale vypadal na devadesát. Vždycky to býval zdatný turista. Před tou nehodou si sedl, jen aby si rychle naházел lžící jídlo do úst. Hory byly jeho domov. Znal tady každou cestičku, každého ptáka, každou rostlinu. Hosti ho zbožňovali. Muži se mu chtěli podobat, ženy obdivovaly jeho zápal a cílevědomost. Pro všechny to byl milovaný průvodce, důvěrník, ochránce.

Protože to nebyl jejich otec.

„Nuže, děti...“ Bitty zahajovala každou rodinnou poradou stejnými slovy, jako by byli všichni ještě batolata. Předklonila se a rozdala papíry. Byla maličká, měřila sotva metr padesát, měla mírný hlas a andělskou tvář. „Dnes přijede pět nových párů. Dalších pět ve čtvrtek.“

„Takže bude zase plno,“ podotkl Dave. „Dobrá práce, Mercy Mac.“

Prsty otcovy levé ruky stiskly opěradlo vozíku. „Musíme na víkend zamluvit další průvodce.“

Mercy chvíli trvalo, než se vzpamatovala. Opravdu se budou tvářit, že se jedná o běžnou poradou? Papá má zjevně něco za lubem a Delilah je určitě připravená za dveřmi. V tuto chvíli však Mercy nemohla dělat nic jiného než přistoupit na hru.

„Už jsem se domluvila s Xavierem a Gilem. Jedediaha mám v záloze.“

„V záloze?“ vyštěkl otec. „Jsme snad na vojně?“

Mercy spolkla ostrou odpověď. Pokud šlo o počet hostů na jednoho průvodce, dodržovali kvůli bezpečnosti přísná pravidla. Organizované výlety a akce jim dobře vydělávaly. „Kdyby se nám na poslední chvíli přihlásilo na túru víc hostů, tak mu zavolám.“

„Tak jim prostě řekneš, že už je pozdě. Průvodců si musíme vážit, pracují za peníze, ne za sliby.“

„Jedovi to nevadí. Slíbil, že přijde, když bude mít čas.“

„A když ho mít nebude?“

Mercy zaskřípala zuby. Vždycky dokázal skórovat. „Tak vezmu hosty na túru sama.“

„A kdo se postará o kemp, až budeš courat po horách?“

„Ti samí lidé, kteří se o něj starali, když jsi po horách chodil ty.“

Otcovi se zlostně rozšířilo chřípí, Bitty nasadila výraz hlubokého zklamání. Porada trvala sotva minutu a už nastal konflikt. Mercy věděla, že nemůže nikdy vyhrát. Bylo úplně jedno, jestli kráčí pomalu nebo rychle, stejně nebude mít nikdy pevnou půdu pod nohama.

„Tak dobře,“ ucedil Papá. „Ty si stejně vždycky uděláš, co chceš.“

Jako obvykle měl poslední slovo a neopomněl zdůraznit, jak Mercy dělá všechno špatně. Chtěla zareagovat, ale Dave se pod stolem dotkl stehnem její nohy, aby se na to radši vykašlala.

Otec už stejně přešel k dalšímu bodu. Teď si vzal na paškál Fishe. „Christophere, ty se musíš investorům ukázat v nejlepším světle. Jmenují se Sydney a Max, jsou to manželé, ale kalhoty v té rodině nosí ona. Vezmeš je k vodopádu a postaráš se, aby chytili nějakou pěknou rybu. A ne abys je nudil těmi svými ekologickými žvásty.“

„Jasně. Rozumím.“ Fish na Georgijské univerzitě vystudoval management přírodních zdrojů se specializací na rybářství a hydrobiologii. Hosti byli většinou unešení jeho zápalem pro věc. „Napadlo mě, že by se jim mohlo líbit...“

„Dave...“ Papá nenechal syna domluvit. „Proč ti práce na mládeneckých chatkách tak dlouho trvá? Platím tě snad od hřebíků?“

S výrazem pasivní agrese, který nikomu u stolu neunikl, si Dave dával s odpovědí na čas. Pomalu zvedl ruku a nepřítomně se poškrábal na bradě. Nakonec řekl: „Ve třetí chatičce jsem objevil dřevomorku. Musel jsem vykuchat celou zadní stěnu. Klidně může být i v základech. Kdo ví?“

„Chci fotky,“ prohlásil otec. „Zdokumentuj škody. A uklid si náradí. Blíží se bouře. Nehodlám kupovat další cirkulárku jenom proto, že ji neumíš schovat před deštěm.“

Dave si doloval špínu zpod nehtů. „Jasně, Papá.“

Mercy si všimla, že otec levou rukou opět svírá opěradlo vozíku. Ještě před dvěma roky by vyskočil na nohy a obešel stůl. Dnes se stěžuje na zadku.

„Kdy se mám sejít s investory?“ zeptala se ho.

Pohrdavě si odfrkl. „A proč by ses s nimi měla scházet?“

„Protože to tady řídím. Protože mám všechny výkazy a účetní závěrky. Protože jsem McAlpinová. Protože máme ve fondu všichni stejný podíl. Protože na to mám právo.“

„Ty máš právo tak akorát držet hubu, než ti ji zavřu sám.“ Papá se obrátil k Fishovi. „Jak to, že je tady zase Chuck? Nejsme žádný útulek pro bezdomovce.“

Mercy a Dave se po sobě podívali. Dave se chopil výzvy a odpálil bombu. „Proč přijela Delilah?“

Bitty se nervózně zavrtěla.

Papá se usmál. I jeho úsměv vyvolával strach, protože jeho krutost neznala mezí.

„Proč myslíš?“

„Myslím...“ Dave zabubnoval prsty do stolu. „Myslím, že investoři nepřijeli investovat. Přijeli kupovat.“

Fishovi poklesla čelist. „Cože?“

Mercy se najednou nedostávalo vzduchu. „T-to nemůžeš. Fond...“

„Je to hotová věc,“ prohlásil otec. „Musíme odsud vypadnout, než to přivedeš na buben.“

„Na buben?“ Mercy nevěřila vlastním uším. „Do prdele, to si ze mě děláš srandu?“

„Mercy!“ sykla matka. „Jak to mluvíš?“

„Máme vyprodáno na celou sezónu!“ Mercy nedokázala přestat křičet. „Zisky jsou o třicet procent vyšší než loni.“

„A tys to všechno utratila za mramorové koupelny a luxusní povlečení.“

„Vždyť se to vyplatilo. Hosti se vrací.“

„A jak dlouho to vydrží?“

„Dokud se do toho nebudeš motat, do prdele!“

Mercy si uvědomila, že ječí na celou kuchyň. Zastyděla se. S otcem takhle nikdy nemluvila. Nikdo s ním takhle nemluvil.

Protože se ho báli.

„Mercy,“ vyhrkla Bitty. „Posaď se, dítě. A chovej se slušně.“

Mercy pomalu dosedla na židli. Z očí jí tekly slzy. Taková zrada. Je přece taky McAlpinová. Sedmá generace. Všeho se vzdala, úplně všeho a zůstala tady.

„Mercy,“ oslovila ji znovu Bitty. „Omluv se otcí.“

Mercy se celá třásla. Pokusila se spolknout třísky, které jí škrábaly v krku.

„Teď mě dobře poslouchej, ty veleúspěšná podnikatelko.“ Otcův tón byl ostrý jako žiletka. Zarýval se jí do kůže. „Dobry rok může mít každý blbeček. Jenže pak přijdou hubená léta a s těmi si neporadíš. Ten tlak tě semele.“

Otřela si oči. „To nemůžeš vědět.“

Otec se zasmál. „A kolikrát jsem za tebe musel skládat kauci, abych tě vytáhl z vazby? Kolikrát jsem ti platil léčení? Právníky? Podmínku? Kolikrát jsem musel podplatit šerifa, aby přimhouřil obě oči? Kolikrát jsem se musel starat o tvýho kluka, protože jsi byla tak ožralá, že ses pochcávala?“

Mercy zírала na sporák za jeho rameny. Tohle bylo to nejhlubší dno bažiny, z níž se jí nikdy nepodaří uniknout.

„Delilah přijela kvůli hlasování, že jo?“ vložil se do hovoru Dave.

Papá neodpovídal.

Dave mluvil dál: „Jestli se má komerční část areálu prodat, tak podle pravidel rodinného svěřenského fondu musí být šedesát procent hlasů pro. Poslal jsi mě opravovat mládenecký chatky, takže ty do toho budou asi taky patřit, že jo?“

Mercy ho stěží vnímala. Stanovy rodinného fondu byly strašně složité. Nikdy si je pořádně neprostudovala, protože nepředpokládala, že na tom bude někdy záležet. Všechny předchozí generace to tady buď nesnášely a odešly, anebo pracovaly pro společné dobro.

„Je nás sedm,“ pokračoval Dave. „Takže abys to mohl prodat, potřebuješ čtyři hlasy.“

Mercy se překvapeně rozesmála. „A to nemáš. Zastupuju Jona, než mu bude osmnáct. A my jsme oba proti. Dave je proti. Fish je proti. Ani s Delilah nemáš dost hlasů.“

„Christophere?“ Otec upřel laserový pohled na Fische. „Ty jsi proti?“

„Já...“ Fish zíral do podlahy. Tenhle kus země miloval, znal tady každý kopeček i svah, věděl, kde se nejlíp rybaří. Jenomže nedokázal překročit svůj stín. „Já se do toho nenechám zatáhnout. Nebudu hlasovat. Zdržím se. Prostě se mnou nepočítejte.“

Mercy si na okamžik přála, aby ji jeho zbabělost překvapila. „Takže je to půl na půl,“ oznámila otci. „A padesát procent není šedesát.“

„Ještě jsem vám neřekl tu sumu,“ prohlásil otec. „Dvanáct milionů dolarů.“

Mercy slyšela, jak Dave těžce polyká. Peníze s ním vždycky dokázaly zamávat. Byly oním lektvarem doktora Jekylla, který ho měnil v monstrum.

„Odečti polovinu, co padne na daně,“ vyhrkla. „To je šest milionů... děleno sedmi. Papá a Bitty si vyplatí stejný podíl. Fish svoje peníze dostane, i když nebude hlasovat.“

„Jon taky,“ podotkl Dave.

„Dave, prosím.“ Čekala, až se na ni podívá. Jenomže on měl teď před očima jen prachy, všechny ty sračky, které si za ně může koupit, a lidi, na které udělá dojem. Mercy se ocitla v místnosti plné lidí, obklopená rodinou, ale jako vždycky úplně sama.

„Jen si představte, co byste s těmi penězi mohli dělat, děti,“ vmísila se do hovoru Bitty. „Cestovat. Založit si vlastní podnik. Třeba se vrátit do školy.“

Mercy přesně věděla, co by udělali. Jon by všechno utratil. Dave by prachy prošňupal a propil, a pořád by chtěl víc. Fish by je daroval nějaké podělané společnosti pro ochranu řek. A Mercy by musela hlídat každý dolar, protože ji dvakrát odsoudili za řízení pod vlivem a kvůli těhotenství nedodělala ani střední školu. Bůh ví, jestli by jí ty peníze vydržely na stáří. Pokud by se ho vůbec dožila.

Rodiče byli naopak zajištění. Dostávali rentu z penzijního fondu. Výdaje za otcovu hospitalizaci a rehabilitaci pokryla úrazová pojistka. Oba měli zdravotní pojištění, brali sociální dávky a dividendy z rodinného podniku. Tyhle peníze nepotřebovali. Měli všechno.

Kromě času.

„Kolik si myslíš, že ti zbývá času?“ zeptala se otce.

Zamrkal. Maska na vteřinku spadla. „O čem to mluvíš?“

„Přestal jsi rehabilitovat. Odmítáš dělat dechová cvičení. Z domu vycházíš jen proto, abys kontroloval mou práci. Za

týden tě může klidně zabít covid, těžší chřipka nebo zápal plic.“

„Merce,“ zamumlal Dave. „Nebud' zlá.“

Mercy si osušila oči. Chtěla být zlá. Chtěla jim všem ublížit tak, jak oni neustále ubližují jí. „A co ty, mami? Jak dlouho bude trvat, než se vrátí rakovina?“

„Panebože,“ vydechl Dave. „To už fakt přeháníš.“

„A oni to nepřehánějí, když mi kradou moje dědický právo?“

„Tvoje dědický právo?“ ucedil otec. „Ty krávo pitomá. Chceš vědět, co se stalo s tvými dědickými právy? Tak se podívej do zrcadla na ten svůj odporný ksicht.“

Mercy vibrovalo celé tělo. Cítila napětí. Smrtný děs.

Ačkoli se otec nepohnul, Mercy si najednou připadala jako dospívající holka, kterou drží pod krkem. Chytá ji za vlasy, když se pokouší utéct. Zkroučí jí paži, až jí praskne šlacha. Protože přišla pozdě do školy, neudělala domácí úkoly, anebo je naopak udělala moc brzy. Vždycky ji dohonil, mlátil ji pěstí do paží i do nohou, takže jí naskákaly modřiny, seřezal ji páskem nebo ve stodole zbičoval provazem. Kopal ji do břicha, když byla těhotná. Nacpal jí obličej do talíře, když jí bylo zle a nemohla jíst. Zamkl ji v pokoji, aby se nemohla vidět s Davem. Před porotou prohlásil, že si jeho dcera zaslouží jít do vězení. Jinému soudci zase tvrdil, že je duševně nemocná. A třetímu, že nedokáže být dobrou matkou.

Najednou se před ní zjevila pravda v čiré nahotě.

Otec necítil zlost kvůli tomu, co ztratil při nehodě na kole.

Štvalo ho to, co tím získala Mercy.

„Ty ubohej, hloupej dědku!“ ječela jako posedlá. „Celý život jsem obětovala tomuhle proklatému, bohem zapomenutému místu. Myslíš, že jsem nikdy neslyšela, o čem v noci mluvíš? Jak šeptem telefonuješ? Jak se zpovídáš?“

Otec cukl hlavou. „Jak se opovažuješ...“

„Zmlkni,“ odsekla. „Víte co? Já vás mám v hrsti. Všechny. Fishe, Davea, Bitty i Delilah, která se tu někde schovává. Všem vám můžu zničit život. Stačí jeden telefonát. Jeden dopis. Minimálně dva z vás skončí za mřížema a ostatní se už nebudou moct nikdy ukázat mezi lidma. Tolik peněz nemáte, abyste si koupili zpátky svoje životy. Budete v hajzlu.“

Jejich strach jí dal obrovskou sílu. Takovou moc nad nimi ještě nikdy neměla. Věděla, o čem přemýšlejí, jak v duchu zvažují pro a proti. Muselo jim být jasné, že neblafuje. Bez mrknutí oka by je byla schopná zničit.

„Mercy,“ hlesl Dave.

„Co je, Dave? Chceš něco říct, anebo to vzdáváš? Jako vždycky?“

Sklonil bradu k hrudi. „Jen říkám, abys byla opatrná.“

„Opatrná? Na co?“ zeptala se. „Moc dobře víš, že jedna rána mě nepoloží. To nejhorší už mám za sebou. Vepsalo se mi to do mé znetvořené tváře. Je to vytesané na náhrobku na atlantským hřbitově. Nemám co ztratit, zbyl mi jen tenhle zarsanej kemp. A přísahám bohu, že když budu muset, stáhnu vás všechny s sebou.“

Její výhrůžky byly natolik pádné, že všichni na jeden blažený okamžik zmlkli. V nastalém tichu Mercy zaslechla křupání šterku pod koly auta. Starý pickup potřeboval nové tlumiče, ale teď byla za to varování vděčná. Jon se vracel z města.

„Promluvíme si o tom po večeři,“ prohlásila. „Teď čekáme hosty. Dave, oprav ten záchod ve trojce. Fishi, vyčisti kánoe. Bitty, připomeň kuchaři, že Chuck má alergii na arašidy. A ty, tati... vím, že toho moc nezvládneš, ale aspoň se postarej, aby se ta tvoje zarsaná sestra držela dál od mého syna.“

Mercy vyšla z kuchyně posuvnými dveřmi. V potemnělé předsíni sevřela v ruce kliku a po krátkém zaváhání otevřela vchodové dveře. Jon se snažil zacouvat na parkoviště. Slyšela, jak zaskřípala převodovka, když pustil spojku.

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechovala.

Tmavá předsíň byla plná historie. Pot a slzy, pozemek, který se předával z generace na generaci už víc než sto šedesát let. Na stěnách visely fotografie hlavních milníků: dagguerotypie rybářské chatky, sépiové snímky McAlpinů při práci, kopání první studny, pokládání elektrických drátů, přístavba tábořiště Awinita, skauti zpívající u táboráku, hosté opékající buřty u jezera, první barevná fotografie vodovodního potrubí v domě, mládenecké chatky, ponton, loděnice, rodinné portréty McAlpinů mnoha generací: svatby i pohřby, miminka, život.

Mercy nepotřebovala fotky. Zaznamenávala svou vlastní historii. Deníky z dětství i účty, které našla schované v kanceláři a ve staré kredenci v kuchyni. Zapisovala si všechna tajemství, která by dokázala Davea zničit, odhalení, která by Fish neunesl, zločiny, za které mohla jít Bitty do vězení. A všechno to čiré zlo, jehož se dopouštěl otec, aby si tenhle pozemek udržel ve svých násilnických, nenasytných rukou.

Kemp jí nikdo z nich nevezme.

To by ji museli nejdřív zabít.

DRUHÁ KAPITOLA

DESET HODIN PŘED VRAŽDOU

Will začínal pomalu chápat, že mezi horskou túrou a osmi kilometry, které každý den uběhne po atlantských ulicích, je veliký rozdíl. Možná udělal chybu, když celý život trénoval svaly na nohou jen pro běh. A Sára si tu navíc poskakovala po kopcích jako gazela. Vždycky se na ni ráno rád díval, když cvičila jógu. Vůbec ho nenapadlo, že se tajně připravuje na závody Iron Mana.

Vytáhl z batohu láhev s vodou, aby měl záminku k zastávce. „Musíme doplňovat tekutiny.“

Vědoucí úsměv v její tváři mu prozradil, že je jí jasné, oč tu běží. Otočila se a vychutnávala si výhled. „Tady nahoře je tak krásně. Úplně jsem zapomněla, jaké to je, když máš kolem sebe jenom stromy.“

„V Atlantě rostou taky.“

„Takové ne.“

Will jí musel dát za pravdu. Výhled na dlouhý horský hřeben byl úchvatný, tedy pokud zrovna nemáte pocit, že vás do namožených lýtkových svalů bodá hejno sršní.

„Díky, žes mě sem vzal.“ Položila mu ruku na rameno. „Dokonalý začátek líbánek.“

„Včerejší noc byla fantastická.“

„Dnešní ráno taky.“ Dlouze ho políbila. „V kolik hodin máme být na letišti?“

Potutelně se usmál. Sára měla na starost svatbu, Will sva-
tební cestu. Udělal všechno pro to, aby její cíl zůstal až do
konce tajemstvím, dokonce požádal Sárinu sestru, aby jí za-
balila věci. Kufry jim právě teď vezou do kempu. Sáře řekl,
že si vyrazí na jednodenní túru s piknikem a pak se vrátí do
Atlanty a odletí na místo určení.

„A v kolik by se ti to zamlouvalo?“ zeptal se.

„Poletíme přes noc?“

„Co myslíš?“

„Budeme dlouho sedět? Proto ses chtěl nejdřív pořádně
rozhybat?“

„Co myslíš?“

„Nech už té komedie.“ Rozpustile ho zatahala za ucho. „Te-
ssa mi všechno řekla.“

Will jí na to skoro skočil. Se sestrou si byly velice blízké, ale
tentokrát si byl jistý, že Tessa nic nevykecala. „Dobrý pokus.“

„Potřebuju vědět, co si mám zabalit,“ prohlásila. Byl to
oprávněný požadavek, ale zároveň dobře promyšlený. „Budu
potřebovat plavky nebo teplý kabát?“

„Ptáš se, jestli jedeme na pláž, nebo do Arktidy?“

„Opravdu mě necháš čekat až do večera?“

Will mlčky přemýšlel, kdy nastane ta správná doba, aby jí
odhalil, kam se vypravili. Měl by počkat, až dojdou do kem-
pu, anebo to prozradit po cestě? Bude s jeho volbou spokoje-
ná? Zmínila se o nočním letu. Myslela si, že ji vezme na něja-
ké romantické místo, třeba do Paříže? Možná to měl udělat.
Kdyby daroval dostatečné množství krve, třeba by dokázal
zaplatit ubytování v mládežnickém hostelu.

„Lásko.“ Přejela mu palcem přes čelo. „Je mi jedno, kam
jedeme. Budu tam šťastná, protože tam budu s tebou.“

Znovu ho políbila a Will usoudil, že lepší chvíle se asi nedočká. A jestli bude zklamaná, aspoň se to obejde beze svědků.

„Pojď si na chvíli sednout,“ řekl.

Pomohl jí s batohem. Když dopadl na zem, plastové talíře zacinkaly o kovové příbory. Už byli po obědě, zastavili se u louky plné pasoucích se koní. V Atlantě Will koupil v obchodě s francouzským pečivem luxusní sendviče, a když je snědl, dospěl k závěru, že tohle opravdu není jeho gusto.

Ale Sára byla nadšená a na ničemu jiném nezáleželo.

Sedli si na zem naproti sobě, Will ji vzal za ruku. Automaticky se dotkl jejího prsteníčku a začal si pohrávat s tenkým snubním prstýnkem, který jí zdobil ruku společně s prstenem po jeho matce. Zavzpomínal na obřad, pocit euforie, který ho stále provázel. Faith, jeho parťáčka z GBI, stála vedle něj. Zatančil si se svou šéfovou Amandou, která tak trochu plnila roli jeho matky, i když se spíš řadila k ženám, které vás na útěku před lotry střelí do nohy a vezmou nohy na ramena.

„Wille?“ ozvala se Sára.

Hloupě se usmál. Najednou byl nervózní. Nechtěl ji zklamat. A taky na ni nechtěl příliš tlačit. Co když to byl příšerný nápad? Třeba se jí kemp nebude zamlouvat?

„Co se ti na svatbě nejvíc líbilo?“ zeptala se.

Pocit trapnosti trochu zeslábl. „Měla jsi nádherné šaty.“

„To je milé,“ podotkla. „Mně se zase nejvíc líbilo, když všichni odešli a ty jsi mě přefíknul u stěny.“

Rozesmál se. „Můžu změnit odpověď?“

Jemně ho pohládila prsty po tváři. „Povídej.“

Will se zhluboka nadechl a zastavil dotírající myšlenky. „Když jsem byl ještě kluk, tak jedna místní farnost organizovala pro chovance z dětského domova prázdninový program. Vozili nás do zábavního parku Six Flags, na párky v rohlíku ve Varsity anebo nás brali do kina.“

Sára posmutněla. Věděla, že v dětském domově se mu ne-
žilo snadno.

„A taky platili letní tábor. Dva týdny v horách. Já se tam nikdy nedostal, ale děti, co tam byly, po prázdninách o ničem jiném nemluvily. Kánoe a rybaření, výlety a tak.“

Sára stiskla rty. V duchu počítala. Will strávil po dětských domovech osmnáct let. To, že by se za tu dobu ani jednou nedostal na tábor, bylo statisticky nepravděpodobné.

„Museli jsme se nazpaměť naučit nějakou pasáž z bible,“ vysvětloval. „A odrecitovat ji před celým kostelem. Ti, co to zvládli, mohli jet na tábor.“

Těžce polkla.

„Do háje, promiň mi to.“ Ještě ji na svatební cestě rozbřečí. „Nebylo to kvůli dyslexii. Dokázal bych si ty verše zapamatovat, ale já nechťel mluvit před lidmi. Asi se nás tak snažili donutit, abychom překonali svůj stín, naučili se mluvit na veřejnosti, přednášet...“

Stiskla mu ruku.

„To je fuk,“ řekl, protože se potřeboval posunout dál. „Na konci léta všichni vyprávěli o táboře, pořád dokola. A mě prostě napadlo, že by bylo hezké něco takového zažít. Ne pod stan, vím, že to nesnášíš.“

„To máš pravdu.“

„Tohle je kemp s chatkami. Nedá se tam zajet autem, musíš tam dojít pěšky přes hory. Už spoustu let to patří jedné rodině. Mají průvodce, se kterými se dá vyrazit na výlet na horském kole, na ryby nebo na paddleboard a...“

Umlčela ho polibkem. „To všechno miluju.“

„Určitě?“ zeptal se. „Zarezervoval jsem ti masáž a ráno se u jezera cvičí jóga. Ale není tam wifi, televize ani signál.“

„No páni.“ Tvářila se doopravdy udiveně. „Co tam budeš dělat?“

„Přefiknu tě u každé stěny v chatičce.“

„Máme vlastní chatičku?“

„Haló!“ zavolal kdosi.

Otočili se. Asi dvacet metrů od nich se na cestě objevil muž s ženou. Měli na sobě turistické oblečení a na zádech batohy, které vypadaly jako zbrusu nové. Možná z nich na parkovišti sundávali cenovky.

„Jdete do kempu?“ volal muž. „My se ztratili.“

„Neztratili,“ zavrčela žena. Na rukou měli snubní prsteny, ale z ostrého pohledu, kterým manžela sjela, Will nabyl dojem, že jejich manželství nejspíš čelí velké krizi. „Vede tam jenom jedna cesta, ne?“

Sára pohlédla na Willa. Vedl výpravu a v dohledu byla skutečně jen jedna cesta, jenomže on neměl v úmyslu s dvojicí zapřádat rozhovor.

„Já jsem Sára,“ řekla tedy. „A tohle je můj manžel Will.“

Will si odkašlal a vstal. Poprvé ho někomu představila jako svého *manžela*.

Muž pohlédl na Willa. „No teda, kolik měříte? Metr devadesát? Metr devadesát tři?“

Will neodpověděl, ale jeho společník si z toho zjevně nic nedělal.

„Já jsem Frank. Tohle je Monica. Nevadilo by vám, kdybychom se k vám přidali?“

„Jistěže ne.“ Sára zvedla batoh. Pohledem dala Willovi jasně na srozuměnou, že trapné mlčení a nezdvořilost jsou dvě různé věci.

„Jasně,“ řekl. „Máme krásně, že jo? Pěkné počasí.“

„Prý se blíží bouřka,“ opáčil Frank.

Monica cosi zamumlala.

„Tudy, ne?“ Frank vykročil a předešel Sáru. Cesta byla úzká, takže Willovi nezbylo než se zařadit dozadu za Moniku. Z jejího funění usoudil, že si túru moc neužívá. Ani na ni nebyla